

קבץ

שיחות מוהרא"ש

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור
חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחזק בעבודת הבורא
בכל הרגה שיהיו נמצאים

בפי ששמענו וקבלנו מפה קדשו של
מרן מוהרא"ש שליט"א

על פְּרִשַׁת תּוֹלְדוֹת – למוֹד הַתּוֹרָה !

יצא לאור ערב שבת קדש פְּרִשַׁת תּוֹלְדוֹת תשע"ה
על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי ברסקלב
עיר הקדש ירושלים תובב"א

הַפֶּתַח לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטָרַס הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זִי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

בְּבִנְיָאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכָל הַקְּדֹשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

פְּרִשְׁת תּוֹלְדוֹת - גְּדֵלַת הַלְמוּד בְּכָל עֵת

בהגיע פְּרִשְׁת תּוֹלְדוֹת, רָגִיל מוהרָא"ש נ"י לְדַבֵּר מִמְעַלַת הָעוֹסֵם בַּתּוֹרָה וּבַתּפִּלָּה בְּכָל עֵת, אֲפִלּוּ בְּדֶרֶךְ "דְּבִיר בְּלֵי דַעָה", הֵינּוּ בְּלֵי הַכְּנָה, וּבְלֵי דְבָקוּת, כִּי אַחַר כֵּן יִזְכֶּה לְבוֹא לְיַדֵי "דְּבִיר בְּדַעָה", הֵינּוּ לְיַדֵי תְבוּנַת הַתּוֹרָה לְעִמְקָהּ, וְלְיַדֵי דְבָקוּת הַתּפִּלָּה בְּשִׁלְמוּתָהּ, וְכַמְבֹאֵר בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשְׁטֵי מוהרָ"ן חֵלֶק א' סִימָן עד): שְׂמֻדַת יִצְחָק, שֶׁהִיא מֵדַת הַדִּין וְחֻגְבוּרָה שֶׁבְּקִדְשָׁהּ, הוּא עֲנִין "דְּבִיר בְּלֵא דַעָה", הֵינּוּ דְבִירֵי תּוֹרָה וְתּפִלָּה, אֲפִלּוּ בְּלֵי טַעַם וְחֻגְבָּה בְּהֵם. כִּי כִּדֵי שֶׁיְדַבֵּר אָדָם דְּבִירֵי תּוֹרָה וְתּפִלָּה, אֲפִלּוּ כִּשְׂשׁוּלְטַת בּו מֵדַת הַדִּין, וְכִשְׂנִמְצָא בְּקִטְנוּת הַמוֹחִין, זֶה תּוֹכֵעַ מִצְדוֹ מֵדַת גְּבוּרָה דְקִדְשָׁה - לְהַתְגַּבֵּר עַל הַפֶּל, וְלֹא לְהַסְתַּפֵּל עַל שׁוֹם מְנִיעָה וּבְלָבוּל כָּלֵל, רַק לְהוֹצִיא אֶת הַדְּבִירִים מִפִּי בְּהַתְגַּבְרוֹת גְּדוּלָּה, וְלְהַכְרִיחַ אֶת עַצְמוֹ לִזְמַר אֶת הַדְּבִירִים כְּמוֹ שֶׁהֵם, בֵּין בְּהַכְּנָה וּבֵין שְׁלֵא בְּהַכְּנָה, וּבֵין בְּדְבָקוּת וּבֵין שְׁלֵא בְּדְבָקוּת, וְדִיקָא עַל יְדֵי שְׂמֻתְגַּבֵּר בְּגְבוּרָה דְקִדְשָׁה, וְאֵינּוּ מְסַתְּפֵל עַל שׁוֹם מוֹנֵעַ וּמַעֲכָב כָּלֵל - זֹכֶה לְהַגִּיעַ אֶל מֵדַתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁהִיא מֵדַת הַתְּפָאֶרֶת, הֵינּוּ דְבִיר בְּדַעָה, שֶׁהוּא דְבִיר מְפָאֵר - שְׂמֻרְגִישׁ טַעַם וּמְתִיקוּת נְפִלְאָה בְּכָל דְּבִיר שֶׁל תּוֹרָה וְתּפִלָּה שְׂמוּצִיא מִפִּי. אֲבָל אֵי אֲפֻשֵׁר בְּשׁוֹם פְּנִים וְאִפֹּן לְהַגִּיעַ לְהוֹלְדָה כּוֹז, כִּי אִם כִּשְׂמֻקְדִים מֵדַת גְּבוּרָה דְקִדְשָׁה, שִׁיחֶיהָ

מוכן בכל מחיר, ובמסירת נפש ממש, לדבר דבורי תורה ותפלה אפלו בלי דעה. כי בזה מגלה טהר לבו, שכל עבודתו לשם שמים באמת, ומוכן לעבוד את השם יתברך אפלו אם אינו מרגיש טעם ומתיקות בעבודתו, וכאשר רואים מלמעלה את עצם מסירת נפשו, ואיך שמוכן בכל אופן לעבוד את השם יתברך, אזי מרחמים עליו מן השמים, ומגלין לו טעמי תורה ותפלה, ונהפוך לאיש אחר לגמרי.

ואמר מוהר"א ש"נ, שפדי להגיע לזה, אדם צריך להיות מוכן לסבל חרפות ובזיונות מליצני הדור, שעושים ליצנות מתורה ותפלה בזאת, ואומרים: "מאבימלך נתעברה שרה", שעצות אלו אינן באות מצד הקדשה, ואין תורה ותפלה בזאת נחשבת ללמוד ולתפלה כלל, כי ליצנים אלו באים מן הסמ"א אחרא, שהם אנשי אבימלך ומרעיו, שעושים ליצנות מכל דבר שבקדשה, ומתנכלים בכל מיני ערמוניות, למנוע בני אדם מתורה ומתפלה, כי הם פלשתים, שעליהם אומרים חכמינו הקדושים (עבודה זרה יט ע"א): 'פלשתים ליצנים היו; והם אנשים פגומים, שנולדו בפסול, וכמו שכתוב (בראשית י, יד): "אשר יצאו משם פלשתים" – שכלם פסולים, וכמו שפרש רש"י שם. ולכן עושים ליצנות מכל דבר שבקדשה, ורוצים למנוע בני אדם מלמוד התורה ומעסק התפלה, כדי שלא יבואו אל דבקות השם יתברך, שזהו מה שמכריז דוד המלך בתחלת ספר תהלים, שהוא ספר התהלות שלו להשם יתברך, (תהלים א א): "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך

שיחות מותרא"ש

חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב, כי אם בתורת ה' הפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה"; ואמרו חכמינו הקדושים (עבודה זרה יט ע"א) "ובמושב לצים לא ישב" – במושב אנשי פלשתים, מפני שלצנים היו, "כי אם בתורת ה' הפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה", שלעולם ילמד אדם תורה, ואחר כך יהגה, שנאמר "בתורת ה'", והדר "ובתורתו" יהגה, ואמר רבא, לעולם ליגרים איניש, ואף על גב דמשבח, ואף על גב דלא ידע מאי קאמר ולעולם יגרים אדם, אף על פי ששוכח, ואף על פי שאינו יודע מה שאומר, כי דיקא על למוד כזה, מתגברת הליצנות של אנשי פלשתים מאד, הכל כדי למנע אדם מלהגיע אל דבקות התורה, ואדם צריך להיות משכיל על דבר אמת, ולהתרחק מאנשי לצון בתכלית הרחוק, ומיד שרואה אחד עושה ליצנות מסדר דרוך הלמוד, יהיה באיזה אופן שיהיה, ידע נאמנה שהוא מאנשי פלשתים, מאנשים פגומים, ויאתם אוניו מלשמע לדבריהם, כי מספנים הפה מאד, רק יתגבר בגבורה דקדושה, שהיא מדתו של יצחק אבינו, ויוציא דבורי תורה ותפלה מפיו, באיזה אופן שיוכל, בין בדעה ובין שלא בדעה, ובין בדבקות, ובין שלא בדבקות, ואז סוף כל סוף יזכה להגיע אל השגת: "כי אם בתורת ה' הפצו, ובתורתו יהגה יומם ולילה", שלא יוכל להפרד מן התורה כלל, וכמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן יז): 'בשתתורה מראה אהבה לאחד, אזי אינו רוצה שום שבר ועולם הבא בשביל התורה, רק רוצה את התורה בעצמה, עין שם. כי מרב הרגלו בתורה בין בהבנה ובין שלא בהבנה, וכן בתפלה, בין בדבקות ובין

שלא בדבקות, מתקשר לגמרי אל התורה והתפלה עד שלא יוכל להפרד מהן כלל.

ולכן מיצחק נולדו שתי הולדות – יעקב ועשו, יעקב הוא איש תם וישיב אהלים, שלוקח דברי יצחק אביו בתמימות ובפשימות גמורה, בלי שום ליצנות כלל, וכמו שאמר התם בספורי מעשיות (מעשה ט' מהחם ותם): "נאר אהן ליצנות" רק בלי ליצנות, וישיב בבית המדרש של שם ועבר תמיד, בין שפּרַגיש טעם בלמודו ובין שאינו מרַגיש, וכן מתפלל בין בדבקות ובין שלא בדבקות, כי יודע שבך דרכו של עולם, שלפני אור, נמצא החשך, וכמו שכתוב (פראשית א ה): "ויהי ערב ויהי בקר", ואמרו חכמינו הקדושים (שפת עו ע"ב): 'ברישא השוכא והדר נהורא' ומקדם חשך ואחר כך אור, ודיקא מתוף החשך יגיע האור, ועל בן נקרא יעקב איש תם וישיב אהלים, "אהלים" אותיות "אלהים", שאפלו אם לעת עתה נראה ששולטת בו מדת הדין, שהוא גלוי שם אלהים, ועבודתו היא בלי טעם וריח, אינו מניח את מקומו, רק ממשיך בגבורה גדולה ללמוד ולהתפלל.

מה שאין בן עשו איש יודע ציד איש שדה, הינו ליצן, הצד בריות באמרי פיו, ומראה עצמו כאלו הוא נרא את ה', ושואל, האיד מעשרין את הפלח ואת התבן? (פמוכא בפרוש רש"י כה, כז), אבל בפנימיות הוא ליץ גדול, ומבזה את המוצות, וכמו שכתוב (שם שם, לד): "ויבו עשו את

שיחות מוֹתָרָא"ש

הבְּכוֹרָה", וְהוּא גַם אִישׁ שְׂדֵה – אָדָם בְּמִל, הַצֵּד בְּקִשְׁתּוֹ חַיִּית וְעוֹפוֹת
בְּמוֹ שְׁפִירֵשׁ רִשׁ"י; שְׁלֵא דֵי שְׁבוּמִל בְּעֵצְמוֹ מִתּוֹרָה וּמִתְפִּלָּה, אֲלֵא גַם
צֵד נְפִשׁוֹת חַלוּשׁוֹת בְּחַיִּית וְעוֹפוֹת, בְּרִשְׁת׃ הַלִּיצְנוֹת, וּמְכַמֵּל גַּם אוֹתָם
מִתּוֹרָה וּמִתְפִּלָּה, כִּי עוֹשֶׂה לִיצְנוֹת מְדַרְדֵּךְ הַלְמוּד, וּמַעֲבֹדֵת הַתְּפִלָּה,
עַד שְׁגוֹרִם לָהֶם לְעֹזֵב אֶת הַלְמוּד וְאֶת הַתְּפִלָּה לְגַמְרֵי, וּמִרְאָה עֵצְמוֹ
בְּאֵלוֹ הוּא "אִישׁ שְׂדֵה", שֶׁהוֹלֵךְ בְּשְׂדֵה לְהַתְּפִלֵּל, בְּדֹאֵיתָא בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ
(תּוֹלְדוֹת קִלְט ע"א). כִּי כֹךָ קָבַל מִיִּצְחָק, גְּדֵל יִקְרַת הַמִּתְפִּלֵּל וְהַמִּתְבּוֹדֵד
בְּשְׂדֵה, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כד, טג): **"וַיִּצְא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשְׂדֵה לִפְנוֹת
עֵרֵב", אֲבָל לֹא אֲכַפֵּת לוֹ מִכָּל זֶה כִּלְל, רַק מִרְמָה אֶת הַבְּרִיּוֹת, וְהוֹלֵךְ
בְּשִׁרְיֹת לְבוֹ הָרַע, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי יח, ב): "לֹא יִחַפֵּץ כְּסִיל בְּתַבּוּנָה
כִּי אִם בְּהַתְּנָלוֹת לְבוֹ", כִּי מִי שֶׁנֶּאֱחָזֵת בּוֹ מִדַּת הַלִּיצְנוֹת, קָשָׁה מְאֹד
לְהַפְרִישׁ אוֹתוֹ מִדְּרָכּוֹ הָרַע, וּכְמוּבָא בְּסֵפֶר "מְסֵלֵת יִשְׂרָאֵל" (פָּרָק ה')**
שֶׁלִּיצְנוֹת הִיא כְּמִגֵּן מְשׁוּחַ בְּשִׁמּוֹן, שֶׁפֵּל דְּבָרֵי מוּסַר וַיִּרְאֵת שְׁמִימִם,
מִתְחַלְקִים מֵעֲלָיו לְגַמְרֵי, וְרַק עַל יְדֵי מִדַּת הַתְּמִימוֹת, מוֹגִיעַ אָדָם לְכָל
טוֹב אֲמִתִּי וְנִצְחִי.

וְעַל כֵּן נִתְפָּרֵד יַעֲקֹב מִיִּצְחָק עִם בְּרַבְת׃ הַתּוֹרָה, שֵׁיחֵיו כָּל יָמָיו קְשׁוּרִים
וְאֲדוּקִים בְּלְמוּד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא יִחַסֵּר יוֹם כָּלִי שְׁעוּרִים כְּסִדְרָן, בְּכָל
מְקוֹמוֹת הַתּוֹרָה, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כו, כח) **וַיִּתֵּן לָהּ הָאֱלֹהִים מִטַּל
הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְרֵב דָּגָן וְתִירוֹשׁ, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
(בְּרֵאשִׁית רַבָּה סו, א): מִטַּל הַשָּׁמַיִם – זֶה מִקְרָא, וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ – זֶה מִשְׁנָה,**

ורב דגן – זו תלמוד, ו**תירוש** – זה אנגדה, כי זו תברכה הכי גדולה
 שיכולים לברך את האדם, שיהיה תמיד אדוק בלמוד התורה, ואפלו
 בשעה שאין מוחו צלול כל כך, ונאחזת בו מדת הדין, שהוא שם
אלהים, גם אז יעסק בתורה כפי יכולתו, ואפלו בדרך אמירה בעלמא,
 ויחזור על הלמוד פעם אחר פעם, ויעשה סיום אחר סיום, שזהו **יתן לד**
האלהים וגו', ופרש רש"י: **'יתן ויחזור ויתן'**, שגם במדת ה**אלהים**, יחזור
 פעם אחר פעם על דברי תורה, ולא יתרפה מדברי תורה כלל, ואז
 תחזרה ותשפעה עליו גם כל הברכות הנשמיות, **מטל השמים**
ומשמני הארץ וגו', ולא יחסר לו שום דבר כלל, כי התורה הקדושה
 מביאה לאדם כל הברכות שבעולם, הן ברוחניות והן בגשמיות, ויש
 לו עשר ואשר, ומוב לו בזה ובכא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

הַזְדַּמְנוּת נִפְלְאָה!

”הַמִּשְׁתַּתַּף בְּהַדְפָּסַת ”אֲשֶׁר
בַּנְּחָל”, (אף כַּמָּה אַנְשִׁים בְּנֶחֱד), יִזְכֶּה
לְיִשׁוּעָה בְּכֹל עֵינֵי שִׂיבְטָרְךָ...”

(כ"ק מרן מוהרא"ש ש"ש"א)

לְנִטְיִילַת חֵלֶק בְּהַדְפָּסַת הַפְּרָכִים
הַקְּדוּשִׁים שֶׁל 'אֲשֶׁר בַּנְּחָל':

052-7622316